

МОЯТ МРАЧЕН РОМЕО

(Dark Prince Road #1)

Историята е плод на авторовото въображение. Изданието може да съдържа експлицитен език и/или графично описание на сцени на насилие, секс, психически и физически тормоз и други действия. Ако някое от тези неща събужда у вас притеснения и неприятни чувства, пропуснете това заглавие.

Copyright © 2023. MY DARK ROMEO by Parker S. Huntington & L.J. Shen

The moral rights of the author have been asserted

© Албена Радославова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4708-3

Л. Дж. Шен и
Паркър Хънтингтън

МОЯТ
МРАЧЕН
РОМЕО

Превод от английски
Албена Радославова

 ciela

„Целувайки, умирам!“

Уилям Шекспир
„Ромео и Жулиета“

Някои Ромеоовци заслужават да умрат.

Пролог

Далас

Винаги бях вярвала, че животът ми е любовен роман. И че сред страниците му се крие щастливата ми развръзка.

Така и не ми бе хрумвало, че може да съм объркала жанровете. Че може да се окажа в история на ужасите. В смразяващ кръвта трилър.

И тогава Ромео Коста нахлу в моя свят и счупи розовите ми очила.

Показа ми мрака.

Научи ме да съм силна.

И най-важното – преподаде ми най-жестокия от всички уроци: че във всеки звяр се крие красота. И всяка роза има бодли.

И любовта може да разцъфти дори върху останките на омразата.

Глава 1

Далас

О, божичко, значи не са блъфирали, така ли? Той наистина е в града. – Емили се вкопчи в китката ми и остриите ѝ нокти се впиха в загорялата ми кожа.

– А също и Оливър фон Бисмарк. – Савана протегна ръка. – Някой да ме ощибе! – Отзовах се с удоволствие. – Ох, Дал, не приемай всичко толкова буквално.

Свих рамене и съсредоточих вниманието си върху кетъринга до нас. Той бе основната причина да се появя тази вечер на Бала на дебютантките.

Отмъкнах обвит с шоколад резен помело и го схрусках, като се наслаждавах на кисело-горчивия сок.

Господ не беше мъж.

Господ не беше жена.

Господ по всяка вероятност беше парче плод, покрито с шоколад „Годайва“.

– Какво правят те тук? Дори не са от Юга. – Емили дръпна от Сав програмата ѝ за бала и я развя пред лицето си. – И определено не са тук, за да си намерят съпруги. И двамата са заклетни ергени. Не беше ли Коста, който миналото лято заряза цяла-целеничка шведска принцеса?

– Вместо да зареже само половината – допълних аз на висок глас.

– Дал!

Къде бяха португалските пайове с яйчен крем? Бяха ми обещали, че ще има португалски пайове с яйчен крем.

– Каза, че ще има пастейш де ната. – Грабнах като утешителна награда една гръцка мелопита и я размахих към Емили. – Пада ми се, задето отново ти повярвах.

Ястребовият ѝ поглед забеляза, че пъхам два полски донъта в чантичката си.

– Дал, не можеш да криеш такива неща в „Шанел“. Ще унищожих кожената подплата.

Сам трескаво навря юмрук в своята чанта и измъкна червилото си.

– Чух, че Фон Бисмарк е в града, за да купи „Льо Фльор“.

Собственик на „Льо Фльор“ беше таткото на Джени. Произвеждаха чаршафи от перкал за петзвездните хотели. В осми клас двете с Емили избягахме от въщи и спяхме цяла седмица в шоурума им, преди бащите ни да ни открият.

– За какво му е притрябвал „Льо Фльор“? – Протегнах се да си взема кюнефе, все още обърната с гръб към митичните същества, заради които най-добрите ми приятелки си бяха загубили дружно акъла. Но ако съдя по задъхания шепот около нас, не бяха единствените.

Емили издърпа от Савана червилото *Bond №9* и покри устните си с щедър слой:

– Има хотелски бизнес. Притежава една мъничка верига, наречена „Гранд Риджънт“. Може да си я чувала.

„Гранд Риджънт“ бяха започнали като ексклузивен курорт за избрани, преди да се разраснат в чудовище с повече разклонения от „Хилтън“. Очевидно Помпозиус Фон Хвалипръцков не беше закъсал за пари. Всъщност притежаването на скверно голямо, трупано от поколения богатство беше входният билет за тазвечерното събитие.

Триста и третият Бал на дебютантките в Чапъл Фолс беше разкошна кучешка изложба, предназначена да привлече всеки милиардер или мултимиллионер в щата. Бащите развеждаха напред-назад из „Астор Опера Хаус“ изтънчените си дъщери с надеждата, че ще се представят достатъчно добре, за да спечелят интереса на ухажори с подобен на техния финансов статус.

Аз не бях дошла, за да си търся съпруг. Татко ме беше обещал някому още преди рождения ми ден и носех диамантен пръстен на ръката си, за да ми го напомня. До неотдавна това ми се струваше като далечна грижа, но преди два дни видях официалната обява за годеежа на светските страници на вестника.

– Чух, че Ромео е твърдо решен да стане главен изпълнителен директор на компанията на татко си. – Божке, Сав продължаваше да точи лиги по този. Да не би да се готвеха да пишат страница за него в Уикипедия? – Той е вече милиардер.

– Не е просто милиардер. Мегамилиардер е. – Емили издайнически попипваше диаманта, пришит на платнената ѝ везана гривна. – И не е от онези, които хвърлят парите си за яхти, златни тоалетни чинии или финансиране на егоманиашки проекти.

Сав отчаяно се опита да ги разгледа в отражението на джобното си огледалце.

– Дали има как някой да ни представи?

Емили смръщи вежди:

– Никой тук не ги познава. Дал? Далас? Слушаш ли изобщо този разговор? Това е важно.

Единственото, което ме притесняваше в тази ситуация, беше липсата на британски маслени бисквити. С нежелание обърнах поглед към двамата мъже, пред които се разтваряше плътната тълпа от коприна, шифон и сложни прически.

И двамата бяха поне по метър и деветдесет. Внушителният им ръст ги караше да изглеждат като гиганти, които се опитват да се наврат в кукленска къща. Нищо в тях не беше стандартно. Приликите между двамата обаче приключваха с височината им. Във всяко друго отношение бяха пълна противоположност. Единият напомняше за коприна, а другият – за кожа.

Предположих, че Фон Бисмарк беше онзи, дето изглеждаше като оживяла кукла Кен. Бяло рус, с квадратна челюст, украсена със сянка от бакенбарди, той имаше вид на нещо, което само аниматор на „Уолт Дисни“ би могъл да нарисува. Перфектният европейски принц със скандално сини очи и лицева структура на римлянин.

Коприна.

Другият мъж бе шлифован дивак. Заплаха, обвита в шит по поръчка безобразно скъп италиански костюм. Мастиленочерната му коса бе разделена на път и принудена към покорство.

Всичко у него изглеждаше внимателно изпипано. Съзнателно предназначено да инжектира смъртоносни дози отрова директно в кръвоносната система на жените. Остри скули, плътни вежди, мигли, заради които бих рискувала да попадна в затвора, и най-студените сиви очи, които бях виждала досега. Очите му бяха толкова светли и ледени, че според мен изобщо не се съчетаваха с иначе мургавите му италиански черти.

Кожа.

– Ромео Коста. – Гласът на Савана потрепери от копнеж, когато той мина покрай нас на път към масата, запазена за VIP гостите. – Бих му позволила да ме поквари изцяло и така впечатляващо, както Илън Мъск унищожи Туитър.

– О, бих му позволила да прави с мен нечувани неща. – Емили се заигра със синия диамант на врата си. – Аз, разбира се, дори не съм сигурна какви могат да са те, но въпреки това ще се съглася, нали?

Това си беше проблем. През 21. век ние бяхме девствени южнячки, възпитани да ходят на църква и да почитат Библията. Чапъл Фолс беше известен с две особености: първо, че жителите му бяха възмутително богати и притежаваха голямата част от най-престижните корпорации в Джор-

джия, и второ, че поддържаха крайно остарели консервативни възгледи относно възпитанието на дъщерите си.

Тук нещата се случваха по различен начин. Макар че вече бяхме навършили двацет и една, никоя от нас не беше стигала по-далеч от това да открадне няколко неловки целувки преди сватбата.

Докато изисканите ми приятелки мятаха по някой дискретен поглед, аз не се боях да се зазяпам. Притесненият домакин водеше изтъкнатите гости към масата им, а те оглеждаха обстановката. Ромео Коста с отчуждената неудовлетвореност на човек, комуто се налага да задоволи глада си от кофа за боклук, и Фон Бисмарк с развеселена, цинична игривост.

– Какво правиш, Дал? Могат да забележат, че ги наблюдаваш! – Савана за малко да припадне. А те дори не гледаха към нас.

– Е, и? – Прозях се и забърсах чаша шампанско от един поднос, който ми попадна в обсега.

Докато Сав и Емили продължиха да се прехласват, аз тръгнах покрай банкетните маси, отрупани с вносни сладкиши, шампанско и подаръчни торбички. Смесих се с гостите, поздравявах познати и далечни роднини, само и само да стигна до кетъринга на другия край на залата. Исках също така да намеря сестра си Франклин.

Франки трябваше да е някъде наоколо и вероятно се опитваше да подпали нечия перука или да загуби на карти богатството на рода ни.

Ако мен ме бяха нарочили за семейната мързелана заради липсата ми на амбиция и прекомерно многото ми свободно време, тя можеше да бъде определена като баншито на дома Таунсенд.

Нямах представа защо татко я бе довел тук. Едва беше навършила деветнайсет и се интересуваше от мъже по-малко, отколкото от перспективата да си изкара прехраната, като дъвче нестерилизирани спринцовки.

Разхождах наперено обувките си от новата лимитирана серия на „Льобутен“ – тринайсет сантиметра високи, от черно кадифе и с тънки като игли токчета от перли и кристали „Сваровски“, и раздавах усмивки и въздушни целувки на всички по пътя си, докато не се сблъсках в нечие друго тяло.

– Дал! – Франки обвини ръце около мен, сякаш не ме бе видяла преди точно четиресет минути, когато ме закле да пазя тайна, след като я пипнах да крие патрончета с текила в сutiена си. Пластмасовите тгли на миниатюрните бутилки се забиха в гърдите ми, докато ме прегръщаше.

– Забавляваш ли се? – Задържах я на място, преди да е заподскачала като коза. – Искаш ли да ти донеса вода? Адвил? Божия намеса?

Франки миришеше на пот. И на евтин одеколон. *И на канабис.*

Боже, имай милост над татко.

– Добре съм си. – Тя махна с ръка и се заоглежда наоколо. – Видя ли, че е пристигнал някакъв херцог от Мериленд?

– Не мисля, че в Съединените щати имаме монархия, сестричке. – Това, че името на Фон Бисмарк звучеше като измислено, не означаваше, че е от кралски произход.

– И супер богатият му приятел? – не ми обърна внимание тя. – Търговец на оръжие е. Това е забавно.

Само в нейната вселена търговията с оръжие можеше да е нещо привлекателно.

– Да. Сав и Емили толкова се бяха надъхали, че бяха готови да се сбият с планински лъв. Ти срещна ли се с тях?

– Не точно. – Франки сбърчи нос и продължи да оглежда балната зала вероятно в търсене на човека, благодарение на когото в момента миришеше на изтърсаче, тъкмо слязло от колата на местния дилър. – Който и да ги е поканил, явно е искал да ги впечатли, защото на масата им има

маслени бисквити, специално опечени за тях от любимия сладкар на покойната кралица. Пратили са самолет да ги донесе от Съри. – Тя ми отпрати крива усмивка. – Откраднах си една, докато никой не гледаше.

Сърцето ми се сви. Толкова обичах сестра си. И също така бях готова да я убия в този момент.

– И не открадна една за мен? – почти изпищях аз. – Знаеш, че никога не съм опитвала оригинални британски масленки. Какво ти става?

– О, там има още много. – Франки пъкна пръст под стегнатия си кок, за да се почеше по главата. – А хората се редят да говорят с онези кретени, сякаш са от семейство Уиндзор или нещо подобно. Просто иди дотам, представи им се и се почерпи небрежно. Цяла планина са.

– Маслените бисквити или хората?

– И двете.

Протегнах врат над главата ѝ. Права беше. Гостите чакаха на опашка да се поклонят на двамата мъже. Тъй като винаги бях готова да пренебрегна достойнството си, за да се докопам до нещо вкусничко, тръгнах към тълпата, обграждаща масата на Коста и Фон Бисмарк.

... катастрофални данъчни закони, които ще предизвикат икономическа криза...

... но господин Коста, не трябва ли да се сложат някакви граници на цялото това безразборно харчене? Не можем да продължим да финансираме всички тези войни...

... истина ли е, че не разполагат с модерно технологично оръжие? Исках да попитам...

Докато мъжете от Чапъл Фолс се опитваха да удавят двамата гости в думи, а жените се навеждаха така, че да демонстрират деколтетата си, аз се промуших през плътното множество, без да изпускам от очи основната си цел – триетажен поднос, пълен с най-привлекателните масленки. Като

начало небрежно поставих ръка на масата. *Няма нищо за гледане, хора, разотивайте се.* После се наведох по-близо до британския деликатес, поставен в центъра на масата.

Пръстите ми вече докосваха масленото тесто, когато ме застигна един хаплив глас:

– А вие сте?

Беше проговорил Кожения. И по-точно Ромео Коста. Седеше облегнат на стола си и ме гледаше втренчено с дружелюбността на нилски крокодил. Любопитна подробност – те възприемат хората като неразделна част от полагаемото им се меню.

Поклоних се пресилено:

– О, извинете. Къде ми отидоха маниерите?

– Със сигурност не са в подноса с масленки. – Говореше сухо и отегчено.

Добре де. Трудна публика. Пък и аз *наистина* се опитах да му открадна бисквитите.

– Аз съм Далас Таунсенд от дома Таунсенд. – Отправих му топла усмивка и подадох ръката си да я целуне. Той я погледна отвратно и не я пое. Твърде пресилена реакция спрямо предполагаемото ми престъпление.

– Вие сте Далас Таунсенд? – Сянка на разочарование помрачи божественото му лице. Сякаш беше очаквал нещо съвсем различно. Самата мисъл, че бе очаквал каквото и да било, бе странна. Ние с него не се движехме в едни и същи кръгове. Всъщност бях 99% сигурна, че този тип не се движи в кръгове, а в квадрати. Изглеждаше доста ръбат.

– Да, от двацет и една години насам.

Хвърлих поглед към бисквитите. Толкова близо и все пак толкова далеч.

– Очите ми са тук – изплю Коста.

Фон Бисмарк се изхили и се протегна към най-голямата масленка вероятно за да ми направи напук.

– Сладуранка е, Ром. Мило животинче.

Сладуранка? Животинче? Какво имаше предвид? С нежелание преместих поглед по протежение на масата от бисквитите до лицето на Ромео. Беше толкова красив. Но очите му бяха като мъртви.

Приведе се напред:

– Сигурна ли сте, че сте Далас Таунсенд?

Вирнах брадичка:

– Хм, сега като се замисля, бих искала да променя отговора си на Хейли Бийбър.

– Това за смешно ли трябва да мине?

– Това за сериозно ли трябва да мине?

– Държите се глупаво.

– Вие първи започнахте.

Всички присъстващи ахнаха от потрес. Само Ромео Коста изглеждаше по-незаинтересован, отколкото обиден. Облегна се назад и отпусна ръце върху облегалките от двете си страни. Тази поза – заедно с перфектно ушития му скъп костюм, му придаде излъчването на строг крал, който обича да воюва.

– Далас Мариан Таунсенд. – Барбара Алуин-Джой забърза към нас, за да се намеси. Майката на Емили беше сред организаторките на събитието. Приемаше задълженията си твърде присърце, както и всички останали. – Трябва да кажа на баща ти веднага да те изведе от залата заради това, че отговаряш на господин Коста така. Ние в Чапъл Фолс не постъпваме така.

Ние в Чапъл Фолс сме готови да изгорим на клада всяко червенокосо момиче в града.

Демонстративно наведох глава и очертах с пръстите на краката си кръгла масленка по мраморния под.

– Съжалявам, госпожо.

Изобщо не съжалявах. Ромео Коста беше задник. Трябваше да се благодари, задето не бяхме сами, защото иначе щеше да се запознае с нецензурираната ми версия.

Обърнах се, за да се отдалеча от масата, преди да съм предизвикала нови вълнения, които да накарат баща ми да ми отнеме безлимитната кредитна карта. Но в този момент Коста реши отново да проговори:

– Госпожице Таунсенд?

Бийбър за теб.

– Да?

– Необходимо е извинение.

Завъртях се на пети и се втренчих в него с целия гняв, който успях да мобилизирам.

– Трябва да сте надрусан, ако си мислите, че ще се изви...

– Имах предвид, че аз трябва да се извиня. – Той се изправи и закопча сакоето си.

А? Аха. Десетки погледи заподскачаха от мен към него и обратно. Не бях наясно какво се случва, но си помислих, че шансовете ми да се докопам до масленките рязко нараснаха. Освен това трябваше да овладее таланта му да изглежда толкова уверен и контролиращ ситуацията дори когато поднася извинение. Извиненията винаги ме караха да се чувствам безпомощна. Коста от своя страна възприемаше извинението като средство да се катапултира още по-високо в човешката йерархия. Той и без това вече изглеждаше, като че принадлежи на различен от останалите вид.

Скръстих ръце на гърдите си в противоречие с всичко, на което ме бяха учили в часовете по етикет.

– Хубаво. Да чуем.

Той не се усмихна. Дори не ме погледна. Вместо това сякаш гледаше през мен.

– Извинявам се, че се усъмних в самоличността ви. Поради непълна информация предполагах, че ще сте... различна.

В обичайна ситуация щях да го попитам кой какво му е говорил, но сега трябваше да огранича загубите и да из-

бягам, преди голямата ми уста да ме е вкарала в нова беда. Имаше си причина да я държа заета, като дъвча нещо през осемдесет процента от времето. А и не можех да погледна към този мъж, без да се почувствам, сякаш краката ми са от желе. Не ми харесваше колко замаяна ме правеше. Или как пламваше кожата ми там, където се спираха очите му.

– Тъж, разбирам. Няма проблем. На всички ни се случва. Приятна вечер. – С тези думи поех обратно към нашата маса.

За щастие, по време на вечерята татко беше в чудесно настроение и разговаряше за бизнес с приятелите си. Явно Барбара не бе изпълнила закана си да ме натопи, защото скоро след четвъртото предястие ми разреши да танцувам. И аз не се спрях. Първо с Дейвид от църквата. После с Джеймс от гимназията. И накрая с Харолд от съседната улица. Те ме въртяха, повдигаха високо над мраморния под, дори ми позволиха аз да водя по време на няколко валса. Като цяло почти си възстанових увереността, че вечерта протича успешно. Докато Харолд не се поклонил след края на танца ни и аз тръгнах към мястото си. Защото щом се обърнах, Ромео Коста се появи отново. Като призован демон. На сантиметри от лицето ми.

Пресвета Дево Мария, защо грехът е винаги толкова изкушаващ?

– Господин Коста. – Сложих ръка на голите си ключици. – Съжалявам, но ми се вие свят и съм изтощена. Не мисля, че бих могла да тан...

– Аз ще водя. – Той ме грабна така, че краката ми увиснаха над пода, и започна да танцува с мен без моето участие.

Опа. Червен флаг с размера на Тексас.

– Бъдете така добър и ме пуснете – настоях през свити устни.

Той ме сграбчи още по-здраво през кръста и аз потънах сред очертанятията на мускулите му.

– Бъдете така добра и спрете да се преструвате на дама. Виждал съм по-убедителна актьорска игра дори от Оливия Уайлд.

Ох! Ясно си припомних как исках да си избода очите, след като гледах „Ефектът на Лазар“.

– Благодаря. – Отпуснах мускулите си и го принудих да носи цялата ми тежест или да ме остави на пода в насипно състояние. – Искрено казано, това да си порядъчен член на обществото силно изтощава.

– Дойдохте на масата ни заради маслените бисквити, нали?

Вероятно всяко друго момиче на мое място би излъгало. Но така, както се развиваха нещата, ми допаднаше да го осведомя, че не той бе основната забележителност.

– Да.

– Бяха фантастични.

Надзърнах към неговата маса над рамото му:

– Гледам, че все още има останали.

– Много прозорливо, госпожице Таунсенд. – Той ме въртеше стряскащо умело, все едно бе състезател по класически танци. Не бях сигурна дали ми се вие свят заради твърде бързите му движения, или заради факта, че бях в прегръдките му. – Не мисля, че бихте проявили интерес и към чаша шампанско с бисквитите? С Оливър току-що отворихме бутилка „Кристъл Брут Милениум Кюве“.

Тези струваха по тринайсет хиляди долара. *Разбира се*, че бях навита. Опитах се да имитирам небрежния му тон:

– Всъщност смятам, че чаша шампанско ще се върже чудесно с бисквитите.

Лицето му си остана студено и неподвижно. Господи, какво можеше да накара този човек да се усмихне?

Донякъде осъзнавах, че останалите са се втреничили в нас. Дадох си сметка, че господин Коста не е танцувал с никого, освен с мен. Това ме притесни. Савана и Емили

споменаха, че не е дошъл да си търси съпруга, но те също така ми бяха казали в забавачката, че кафявите крави дават мляко с шоколад. Очевидно бяха недостоверни източници на информация.

Прочистих гърло:

– Има нещо, което трябва да знаете. – Той обърна към мен очите си с цвят на зима в Англия, а изражението му сякаш искаше да ми каже, че няма начин аз да знам нещо, което той не знае. – Сгодена съм и ще се омъжвам, така че, ако искате да се сблизите с мен...

– Ни най-малко нямам намерение да се сблизявам с вас. – Докато говореше, за първи път забелязах дъвката, смачкана между кътниците му. Ментова, доколкото можах да преценя по миризмата.

– Слава богу! – Отпуснах се и се отдадох на валса. – Не обичам да отблъсквам хората. Голяма неприятност е.

Не бях влюбена в перспективата да се омъжа за Мадисън Лихт, но не я и мразех. Познавах го открай време. Той беше единственото дете на татковия съквартирант от колежа и често ни посещаваше през празниците, а понякога идваше и на вечеря. Всичко в него бе адекватно. Адекватно привлекателен. Адекватно богат. Адекватно изтънчен. Най-важното бе, че се отнасяше с разбиране към моите чудатости. А осемте години, с които бе по-голям от мен, му придаваха блясъка на светски опитен мъж. Бяхме ходили на две срещи, на които ми даде да разбере, че ще ме остави да живея, както ми харесва. Това бе рядкост сред уредените бракове в Чапъл Фолс.

Ромео Коста ме изглежда, сякаш бях подпалено на прага му говно, което трябва да стъпче.

– Кога е сватбата? – Гласът му бе самият сарказъм, плътно увит в кадифе.

– Нямам идея. Сигурно след като се дипломирам.

– Какво следвате?

– Английска литература в „Емъри“.

– И кога ще завършите?

– Когато спра да се провалям на изпитите може би.

Горчива усмивка докосна устните му. Сякаш се бе сетил, че е тук, за да се забавлява.

– Харесва ли ви следването?

– Не.

– Какво изобщо ви харесва освен маслени бисквити?

Явно демонстрираше интерес, за да не си тръгна. Нямах представа защо го прави. Не оставяше впечатление, че се наслаждава на компанията ми. Въпреки това искрено се замислих над въпроса му, защото не се налагаше да се концентрирам върху стъпките на танца. Той вършеше цялата работа сам.

– Книги. Дъжд. Библиотеки. Да шофирам сама късно вечер, докато слушам любимата си музика. Да пътувам – главно за да опитвам различни кухни. Но и историческите забележителности също си ги бива.

В Чапъл Фолс ме знаеха като момичето, което си прекарва дните, като влага парите на татко си в скъпи чанти, обикаля луксозни ресторанти и преследва всеки що-годе четим роман в богоугодния ни щат. Добре известен бе фактът, че съм лишена от достойни за уважение амбиции.

Но клюкарите не бяха разкрили всичко. Имах една тайна мечта. Скрито желание, което, за съжаление, не можеше да се сбъдне без участието на мъж. Повече от всичко на света исках да бъда майка.

Това изглеждаше толкова просто. Толкова достижимо. И все пак за постигането на тази цел се изискваха някои действия, за каквито в превзетия Чапъл Фолс не можеше и дума да става.

– Много сте пряма. – Не го каза като комплимент.

– А вие сте много любопитен. – Оставих го да ме наклони назад, макар че това още повече намали разстоянието помежду ни. – А вие какво харесвате? – го запитах след

малко, защото учтивостта го изискваше.

– Само няколко неща. – Завъртяхме се бързо покрай зяпналата Савана. – Пари. Власт. Война.

– Война? – задавих се аз.

– Война – потвърди той. – Печеливш бизнес. Стабилен. Винаги някъде по света тече война или държавите се готвят за нея. Страхотно е.

– За политиците може би. Не за хората, които страдат. За децата, които се подмокрят от страх в леглата си. За жертвите, семействата, за болката...

– Винаги ли сте толкова досадна, или приготвихте това глуповато слово специално за мен?

Грубостта му ме остави безмълвна за миг, но все пак отговорих:

– Изцяло за вас. Надявам се, че това ще ви накара да се чувствате по-специален.

Той жвакна дъвката си. Джентълмен? Как ли пък не.

– Чакай ме в розариума след десет минути.

Всички знаеха какво се случва в розариума. Свих устни. Този тип не чу ли какво му казах преди пет минути?

– Току-що ви казах, че съм сгодена и ще се омъжвам.

– Но още не си се омъжила. – Той отново ме наклони назад, докато уточняваше фактите. Фукльо. – Това ще ти е последната авантюра, преди да минеш под венчило. Момент на слабост, преди да стане твърде късно за експериментиране.

– Но... аз не ви харесвам.

– Няма нужда да ме харесваш, за да ми позволиш да ти доставя удоволствие.

Наведох глава назад и се втренчих в него, докато очите ми едва не изскочиха.

– Какво точно ми предлагате?

– Спасение от това уникално тъпо събитие. – Ново завъртане. Още едно рязко навеждане. А може би разговорът ме беше замаял. Гласът му продължаваше да звучи

тихо и равномерно. – Гарантирам пълна дискретност. Десет минути. Ще донеса бисквити и шампанско. Ти донеси себе си. Възщност... – Той замълча и ме огледа. – Можеш да оставиш характера си на масата. – С тези думи той се отдръпна от мен по средата на танца и ме остави да стъпя на земята.

Умът ми се сплете на кълбо, докато го гледах как небрежно се отдалечава. Не разбирах какво се беше случило току-що. Забивка ли ми беше предложил? Изглеждаше омерзен от разговора ни. А може би това му беше постоянното изражение.

Леден, резервиран и груб.

Част от мен настояваше да приема предложението му. Не чак да стигна до края, разбира се. Трябваше да опазя девствеността си. Но малко опипване в тъмното нямаше да ми навреди. Мадисън да не би да си седеше вкъщи да подготвя семейния ни албум.

Знаех със сигурност, че вършее из столицата и трупа кратки афери с манекенки и светски пеперудки. Приятелката ми Хейли живееше в неговата сграда и ми каза за жените, които влизат и излизат от апартамента му.

Та ние дори не бяхме в истинска връзка. По настояване на родителите ни говорехме веднъж месечно по телефона, „за да се сближим“, и това беше всичко.

Срещата с Ромео Коста беше уникално събитие и нямаше да ми се случи втори път. Трябваше да се възползвам от ситуацията. Да се възползвам от него. Можеше пък да ме научи на някой трик. Нещо, с което да впечатля Мадисън.

Освен това... маслените бисквити.

Веднага щом татко се обърна да говори с господин Голдбърг, аз хукнах към тоалетната. Стиснах ръба на мраморния умивалник, докато кокалчетата ми побеляха, и запремивах срещу огледалото.

Само няколко целувки.

С толкова много момчета си го правила преди.

Той беше толкова различен, зрял, обигран, че даже не ми пукаше за лошотията му. Ако си говорим откровено, то и мистър Дарси не беше особено мил и благороден до последните двадесет процента от книгата.

– Нищо лошо няма да се случи – уверих аз отражение-то си. – Нищо.

Зад мен някой пусна водата в тоалетната. Емили се измъкна от кабинката и застана намръщено до мен да си измие ръцете.

– Да не си пушила от същата трева, дето сервитьорът даде на сестра ти? – Тя повдигна обратната страна на насапунисаната си ръка към челото ми. – Говориш си сама на глас.

Избягнах докосването ѝ.

– Ем, запозна ли се с Ромео Коста?

Тя се нацупи:

– Той и Фон Бисмарк са основната атракция. Непрекъснато са обградени от тълпи от хора. Дори не успях да го снимам. Видях те да танцуваш с него. Щастливка. Бих убила, за да получа и аз такава възможност.

От устните ми се изтръгна безразсъден, дързък смях.

– Къде отиваш? – извика тя след мен.

Да направя нещо откачено.